

KIM
FORESTEROVÁ

KRONIKY KAVALONŮ

HNĚV PEGASŮ

FRAGMENT

Kroniky Kavalonu

Hněv pegasů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kim Foresterová
Kroniky Kavalonu – Hněv pegasů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KRONIKY
KAVALONŮ

HNĚV PEGASŮ

KIM
FORESTEROVÁ

FRAGMENT

Kroniky Kavalonu

Lidé žijí na hornatém severu Kavalonu a ve Svobodném městě. Tam sídlí Rada Kavalonu, ve které je zastoupeno všech pět klanů. Lidé se specializují na výrobu nástrojů a šperků a obchodují s nimi. Ve Svobodném městě klany přebývají v mírovém soužití, ale všude jinde dosud určují lidský život prastará nepřátelství a pověry.

Jednorožci si vybrali za své teritorium Lesy černého rohu na východě Kavalonu. Žijí podle práva silnějšího a jsou dovednými lovci a válečníky, kteří si drží lidi jako otroky. Podle legendy kdysi dávno existovalo neobyčejné pouto mezi lidmi a jednorožci, ale od války o Kavalon vyvolává tato představa mezi jednorožci velký strach.

Pegasům se klade za vinu válka o Kavalon. Jsou považováni za nesmírně vzácné a všichni se jich obávají jako pomstychtivých válečných štváčů. Po podpisu mírové smlouvy se jediné zbývající stádo pegasů uchýlilo do Oblačných hor na severovýchodě země. S jejich peřím se obchoduje na černém trhu. Pegasové jsou vůči všem ostatním klanům nanejvýš nedůvěřiví.

Kelpie žijí v Ledovém moři na severozápadě a mnohde vzbuzují velký strach. Říká se totiž, že stahují lidi pod vodu a usmrcují je. Tito vodní koně s ostrými zuby a mohutnými rybími ocasy vypadají opravdu hrůzostrašně. Loví ale jen ryby a živí se řasami. Po mírové smlouvě se kelpie stáhly do podmořských jeskyní kolem Pevnostního ostrova.

Kentauři přebývají v Korlandii, na jihu Kavalonu u Teplého moře. Jsou považováni za učence Kavalonu a ostatní klany jim prokazují nesmírnou úctu. Jejich hlavní město je Koropolis, kde kentaurští kronikáři uchovávají veškeré vědění země. Kentauři jako jediný klan umějí číst a psát a lidé pro ně pracují jako negramotní písařští uředníci. Avšak kentauři uzavřeli strašlivý pakt a stráží tajemství, které otřese celým Kavalonem...

Kapitola 1

Kostky zacvakaly na hrací desce. „Dvojitá desítka!“ zvolal triumfálně Sam Rtuřák a oběma rukama posunul své miniaturní vojáčky z pole Divočina k nápisu Les. Přitom převrhl figurky jednorožců, které tam stály seřazené, a některé z nich zapadly do trávy.

„To ti oplatím, človíčku,“ zavrčela Kaisa, sklonila roh a upřela na spoluhráče černé oči. Tlamou opatrně posunula převrácené hrací figurky na jednu ze svých podkov a vrátila je na hrací desku.

„Radši si dej pozor, Same,“ napomenul ho Bodor, kentaur s nezkrotnou hnědou kadeřavou hřívou. „Jednorožci dokážou být hrozně krvežízniví.“

Sam se bezstarostně pousmál. V jižních lesích by měl možná dost těžkou hlavu, kdyby narazil na jednorožce, ale tady ve Svobodném městě přebývaly všechny klany v mírovém soužití. Kromě toho se Bodor jen pokoušel vetřít se Kaise do přízně. Už jako hříbě se do ní zamiloval až po uši.

Bodorova sestra Liana chňapla po kostkách. „Ještě jsi nevyhrál, Same. Neříkej hop, dokud jsi nepřeskočil.“

Zbytek skupiny, dva mladí lidé a jeden kelpie, se začechtal.

„Ty asi nehraješ se Samem *Příměří* poprvé, že?“ zeptal se Sammy, jeden z mladíků.

Liana se jenom usmála a hodila kostky přesně na Samovy figurky. „No vida.“

Sam je s předstíranou rozmrzelostí zase postavil, zatímco Liana posunula svou armádu z malých kentaurů blíže k jeho pozici. Miloval tahle odpoledne na tržišti, když s přáteli hrál *Příměří*, vzájemně si ze sebe utahovali, smáli se spolu a přitom sledovali, jak se Bodor ztrapňuje při pokusech udělat dojem na Kaisu. To jediné, s čím si v těchto dnech musel chtít nechtít lámat hlavu, byl směr větru. Podle toho, z jaké strany si sedl ke Kastielovi, mu totiž vanul přímo do nosu pronikavý pach mořské vody a ryb, který tvrdošjně ulpíval na hřívě mladého kelpie, ačkoli Svobodné město dělilo od oceánu mnoho mil a ačkoli Kastiel žil ve sladké vodě řeky Avalla. Sam si nic nedělal ani z ponurých pohledů dvou starých lidí u sousedního stolu, kteří se skláněli nad hrací deskou se zasmušile vážnými tvářemi, jako by si dosud neuvědomovali, že válka o Kavalon je už staletou minulostí.

Hodiny na věži dvakrát dunivě odbily. Sam vyskočil. „Musím odejít. Je mi líto, ale jinak bych se opozdil.“

Liana zkřížila paže na hrudi a mrzutě si dupla předním kopytem. „To říkáš jen proto, že bych tě zanedlouho porazila.“

Kastiel chechtavě zaržál, přičemž se zaleskly jeho obroušené trháky. Na rozdíl od jeho příbuzných z Ledového moře podnikaly kelpie ze Svobodného města všechno možné, aby ve svých spoluobčanech nevyvolávaly divokým zevnějškem panický strach a hrůzu.

Sam se ušklíbl. „Uvidíme se dnes večer na výroční slavnosti. Sejdeme se u kašny?“ Vzápětí se jim ztratil z očí; na rozloučenou ho ulicí provázely hlasité výkřiky jeho přátel.

Ve Svobodném městě vrcholily přípravy na večerní slavnostní přehlídku. Ačkoli příbytky jeho obyvatel byly velmi odlišné – dřevěné domy pro lidi a kentaury, otevřené přístřešky pro příslušníky jiných koňských klanů –, ze všech vyzařovalo stejně napjaté radostné očekávání. Široké hlavní třídy byly pokryté zeleným travnatým kobercem příjemným pro kopyta, ale teď v nich panovala taková tláčenice, že Sam raději odbočil do dlážděné boční ulice. Tam se musel vtlačit do domovního vchodu, aby mohl projet prodavač s vozem naplněným květinami. Ulice vedla k rozlehlému náměstí, které přeběhl v poklusu. Přitom se musel vyhnout skupině lidí, kteří se právě všemi možnými nástroji snažili postavit taneční parket. Na opačném konci náměstí, před nebetyčně vysokou radniční věží, už stála tribuna. Dnes večer se tam shromáždí městští kronikáři, skupina učených kentaurů, a přečtou mírovou dohodu. Byla podepsána na tomto místě přesně před jedním stoletím a znamenala ukončení války o Kavalon. Většina lidí, jednorozců a kelpií ve městě neuměla číst, takže nepočetný zástup zájemců, kteří se sem každý rok dostavili, vždy naslouchal v nábožném tichu. Avšak dnes, u příležitosti staletého výročí mírové smlouvy, se tu určitě sejde celé město.

Když Sam konečně vstoupil do lékárny, byla prodejna liduprázdná. Jenom stará kentaurka Nerissa stála za pultem a četla si. Změřila si návštěvníka přes okraj čtecích brýlí, demonstrativně vyndala z kapsy u vesty stříbrné hodinky a vrhla na něj významný pohled.

„Už zase jdeš pozdě, Same!“ pokárala ho hlubokým, drsným hlasem. „Copak se nechceš naučit číst a psát?“

„Chci!“ zasípal Sam. „Je mi to líto.“ Sklonil hlavu a pokusil se vypadat co nejzkrroušeněji. Výuku u Nerissy měl opravdu rád. Její obchod byl odshora až dolů plný kelímků a lahviček, na jejichž etiketách bylo velmi pečlivě zapsáno, co se v nich nachází a kteří obyvatelé Kavalonu se tím léčí. Sama ale od samého počátku nejmíc fascinovaly knihy stojící v každé volné skulině mezi léky.

Sam vyrostl hned naproti lékárně. V šesti letech konečně sebral veškerou odvalu a poté, co si matka koupila u Nerissy mast na bolavé prsty, se v prodejně zdržel. Jakmile všichni odešli, stoupl si na bednu, aby vytáhl knihu, jejíž lesklá zelená vazba se mu obzvlášť líbila. Stačil se jí jen dotknout, a už za ním zaklapala kopyta a někdo ho zvedl do vzduchu. Zmocnil se ho takový strach, že knihu upustil. Nerissa, která byla i přes svůj pokročilý věk podivuhodně silná, ho dále svírala za límec, zatímco druhou rukou zachytila padající svazek.

„Chtěl jsem se na ni jenom podívat!“ zakňučel polekaně.

Nerissa si nenechavce odložila na vlněný háv, který pokrýval její široký koňský hřbet. Potom knihu otevřela a začala z ní předčítat.

Sam Nerissu poslouchal tak dlouho, až se začal obávat, že se jeho rodiče rozzlobí. Přesto nechtěl odejít. V tom příběhu šlo o Koropolis, hlavní město kentaurů, místo překypující magií, kde se to jen hemžilo statečnými hrdiny. Pak ale musel tak nutně na záchod, že jí sklouzl ze hřbetu a ostýchavě Nerisse poděkoval.

„Zítřa při druhém odbití zvonu pokračujeme,“ odvětila příkře.

A tak to opravdu udělali. Teď už měli za sebou sedm let a scházeli se téměř každý den. Během té doby Nerissa naučila Sama číst příběhy z Lesů černého rohu, kde nemilosrdní jednorozci drželi lidi jako otroky, legendy z Oblačných hor, kam se po válce uchýlili pegasové, a kroniky masožravých kelpií žijících v Ledovém moři kolem dalekého Pevnostního ostrova. Ačkoli Sam dosud nikdy neopustil Svobodné město, dodnes snil o všech těch záhadných místech, která poznal v Nerissiných knihách. Snad je jednoho krásného dne spatří na vlastní oči.

Tentokrát Nerissa sáhla pod pult a podala mu lékařský almanach.

„Nerisso,“ žadonil. „Dnes je sté výročí mírové smlouvy! Nemohli bychom si přečíst nějakou pověst?“

„Občas ti něco užitečného pomůže zůstat všemi čtyřmi kopyty – no jo, ve tvém případě spíše oběma nohama – pevně na zemi,“ odpověděla suše Nerissa. „Jestli se ti to nelíbí, měl bys být příště raději zase dochvilný.“ Hlasitě švihla dlouhým šedým ohonem, ale v koutcích úst jí pohrával úsměv.

Sam si povzdechl a vyšplhal se na stoličku, která mu stála u nohou. „Napravovat zlo-me-né kosti,“ přečetl nahlas a s neskrývaným utrpením ve tváři vzhlédl k Nerisse. „To jako vážně?“

„Pokračuj,“ vyzvala ho a poklepala kopytem o podlahu.

Při čtení si ukazoval slova prstem. „Na to je zapotřebí dr... dráhy?“

„Dlahy,“ opravila ho Nerissa.

„Ach tak. Dlahy. Vezmou se na to dvě rovné větve a z obou stran se přiloží ke zlo-me-né čás-ti dě-la...“

Nerissa se usmála. „Těla. Čte se to jako t‘.“

Sam se zhluboka nadechl. „Potom se kolem větví obtočí šátek a na oba konce obvazu se připevní tenká větvička, aby se šátek dal pevněji stá... stáhn...“

„Stáhnout. No vidíš, že to jde.“ Nerissa zavrtěla hlavou. „Víš, kdybys cvičil tak pilně, jako hraješ s přáteli *Příměří*, mohl bys být jednou opravdu dobrý.“

To tvrdila vždy a měla při tom pokaždé v očích hrdý pohled. To ovšem nic nezměnilo na tom, že Sam se musel prodrat dvěma dalšími stránkami s pokyny na ošetření zlomených kostí u lidí a u různých druhů koní, než byla konečně spokojená.

Na rozloučenou si s nabádavým pohledem poklepala na hodinky, aby nezapomněl, že by měl být zítra laskavě dochvilný. Sam přešel ulici ke klenotnictví svých rodičů. Interiér obchodu byl zařízený úsporně a jako vždy zářil čistotou. Tak se filigránská umělecká díla jeho rodičů uplatnila ještě výrazněji: drahokamy posázený rohovinový šperk z tenoučké zlaté pavučinkové sítky pro jedno-rožce, nánožníky z tepané mědi pro kentaury a třpytivé spony do hřívy pro kelpie. Našel se tu dokonce výběr hodiněk podobných těm, které vlastnila Nerissa.

Dílna na zadní straně budovy naopak vypadala, jako by měla co nevidět prasknout ve švech a hedvábných závěsech, které ji zakrývaly před pohledy zákazníků. U stěn se vrstvily bedny se surovinami a dva pracovní stoly přeté-kaly klenoty v nejrůznějších fázích zpracování. Sam se bednám obratně vyhýbal, dokud nestanul u otce, který mu položil paži kolem ramen a přátelsky mu rozčuchal vlasy.

„Ahoj, chlapče,“ uvítal syna. Byl jen o pár centimetrů větší než Sam, ale díky jeho neustálému veselí to vypadalo, jako by pořád zaujímal mnohem víc prostoru než

všichni ostatní. „Pojď, podívej se, co jsme udělali na výročí dnes večer.“

Zavedl Sama k druhému pracovnímu stolu, kde se právě matka skláněla nad třpytivou broží. Sam věděl, že v takových chvílích ji nesmí rušit – stačila malá chybička a jak filigránská obruba brože, tak i listové zlato byly zničené. Sam po matce zdědil nepoddajné vlasy a tmavé oči, snědou pleť měl po otci.

Matka dokončila práci, posunula si zvětšovací brýle do vlasů a s úsměvem pozdravila Sama. „Tak co, těšíš se už na slavnost, drahoušku?“

Sam ji sevřel v objetí a ucítil leštěnku, která mu vždy trochu voněla domovem, jistotou a bezpečím. „Ano, mami. Sejdeme se pak u kašny.“

„Prodáme spoustu takových mírových broží,“ prohodil Samův otec. „Touhle rytinou ses opravdu překonala, miláčku.“ Podal Samovi dokončený šperk. Pod gravírovanou vrstvou zlata na světle zajiskřila barevná glazura.

„Tuhle brož jste vypálili dvakrát!“ zvolal Sam, zatímco si pozorně prohlížel třpytivé zelené a modré odstíny.

„Máš pravdu.“ Otec si vyměnil pyšný pohled s matkou. Sam v obchodě vypomáhal od doby, kdy se naučil chodit. Jako klenotník byl poměrně dobrý, ačkoli ještě nemohl pracovat na drahých zakázkách. Věděl, jak velkou mají jeho rodiče radost, že ho tahle práce baví. Jeho starší sestra Rianna, která se po svatbě přestěhovala ke svému muži, se o šperky a klenoty nikdy moc nezajímala. Žila na severu Kavalonu v rolnické usedlosti a raději chovala ovce.

Už jenom samotné smaltování povyšovalo tento šperk na cosi mimořádného. Byly to však filigránské detaily,

kteřé matka vyřyla do zlaté vrstvy, co zcela určité vynese pěknou sumičku. Symboly čtyř klanů, které měly domov ve Svobodném městě, obklopoval květinový vzor: roh symbolizoval jednorožce, písenný svitek kentaury, rybí ocas kelpie a ruka lidí. Jediný klan Kavalonu, který chyběl, byli pegasové – od konce války se už ale nikdo s pegasem osobně nesetkal.

„Tak to pojďme zabalit,“ řekla Samova matka.

Sam se podíval z okna. Slavnostní přehlídka už určité začala. Vypadalo to, že si matka všimla, jak se syn zatvářil, protože ho pohladila po tváři a doplnila: „Otec a já se o to postaráme. Jdi a užij si to se svými přáteli. Ale nejdřív...“ Vzala mu brož z ruky a připevnila mu ji na tuniku.

„Ale mami!“ zaprotestoval. Uměl si živě představit, jak si ho Sammy a Kastiel budou dobírat, jestli ho uvidí s tak třpytivým šperkem.

Matka ho znovu pohladila po tváři. „Nesnaž se omlouvat. Jsi naše chodící reklama.“ Vtiskla mu do ruky pár mincí a jeho mrzutost byla rázem tatam. „Hezkou zábavu. Hned za tebou přijdeme.“

Políbila ho na tvář a Sam se vytratil.

Venku na ulicích mezitím otevřely stánky s jídlem. Koupil si sáček smažených chipsů z bramborových slupek a cestou na tržiště se jimi blaženě cpal. Měl jako obvykle zpoždění, ale přesto se na chvíli zastavil, aby se podíval na skupinu mladých jednorožců s pestrobarevnými mašlemi v hřívách, kteří na jevišti před radnicí předváděli složité taneční číslo. Diváci měli skvělou náladu a hlasitě malé umělce povzbuzovali, když občas klopýtli přes vlastní kopyta.

Zničehonic na něho padl stín. Sam zmateně vzhlédl. Slunce snad přece ještě nezašlo, ne?

Nad hlavou mu letělo něco temného.

Nějaké hříbě kentaura zavřeštělo.

Sam se upřeně zadíval na oblohu a ani si nevšiml, že mu bramborové lupínky spadly do trávy. Vysoko nad shromážděným davem kroužili obrovští tvorové podobní koním se širokými, drsnými křídly, dlouhými krky a šupinatými hlavami. Hudba umlkla a smích a nadšené výkřiky povzbuzování se změnily ve zmatený křik.

Jedna ze stvůr otevřela doširoka tlamu a z hrdla se jí vydral pronikavý vrískot, který zaplavil celé náměstí. Sam si zacpal uši, ale ten děsivý zvuk mu doslova pronikl do morku kostí a ucítil ho až v prstech u nohou.

Pod chodidly se mu zachvěla země, když největší z netvorů narazil předními kopyty do radniční věže. Sam bezmocně přihlížel, jak se zdivo pod prudkým nárazem rozlomilo a věž se zřítily. Zůstala po ní jen zející díra na obzoru.

Svobodné město bylo napadeno.

Kapitola 2

Dopolední slunce zaplavilo Koropolis, hlavní město kentaurů, měkkým, jemným světlem. Parky Vysoké školy filozofické se hemžily návštěvníky a vzduch byl plný tlumených rozhovorů, do kterých se občas vmísil ojedinelý cinkot sklenek. Před jedním z květinových záhonů vysvětloval učenec skupině studentů, proč jsou vlčí máky z Korlandie krásnější a odolnější než kdekoli jinde v Kavalonu. Přerušoval přednášku jen tehdy, když pokynem přivolal lidského sluhu a nechal si nalít další sklenku jablečného sektu.

Lysander Diomedes si přál, aby učenec konečně ustoupil stranou. Chtěl vidět, jak sluneční svit dopadá na květy na konci záhonu u mramorových sloupů květinového pavilonu. Zaskvrbělo ho v prstech; nejraději by sáhl po pastelkách a začal kreslit. Nebyl to zrovna jednoduchý motiv, ale téměř nepochyboval o tom, že by se mu podařilo zachytit hru světla a stínů. Vnitřním zrakem už skoro viděl hotový obraz, zatímco se zvolna přibližoval, aby si to celé prohlédl z lepšího úhlu...

„Bacha,“ zabručel jeho nejlepší přítel Alexos Archimedes, když mu Lysander šlápl na kopyto.

Lysander se rázem vrátil do přítomnosti. „Promiň,“ zašeptal. V duchu uslyšel věčné domluvy svého otce. „*Musíš pořád chodit s hlavou v oblacích, Lysandře? Proč se nedokážeš pořádně soustředit?*“ Měl by být vděčný, že je tady – a to také byl. Každý mladý kentaur by dal svůj ocas za to, aby mohl chodit na nejproslulejší vysokou školu v celé Korlandii.

Lysander a Alexos mluvili potichu, ale učenec je přesto provrtal temným pohledem. „Musím ještě uvítat několik významných hodnostářů,“ zafuněl dotčeně. „Prosím omluvte mě.“

Vzápětí se rozešla i skupina studentů. „To snad není pravda, zase Diomedes,“ zašeptal jeden z nich, když míjel Lysandra. Pár dalších studentů na něho vrhlo opovržlivý pohled, ale většina byla ráda, že se může na vlastní pěst potulovat po pěstěném trávníku a vmísit se mezi slavné hosty. Všichni se tu sešli u příležitosti Dne mírové smlouvy. Ten den se každoročně vyznamenávali studenti, kteří vynikli mimořádnými výkony v matematice, psaní, historii, poetice a filozofii. Král Orsino osobně z nich vybere toho nejlepšího, jemuž se poté dostane největší myslitelné cti: vzdělání na kronikáře. Kronikáři byli odpovědní za zaznamenávání a výklad všech událostí v celém Kavalonu.

Vedle Lysandra si Alexos uhladil svou beztak dokonale upravenou srst na hlavě i ocase a nervózně podupával kopyty.

Lysander vrhl pohled na svůj ohon – chundelatou černou zmeť stejnou jako srst na hlavě – a nechtělo se mu teď na svém vzhladu nic měnit. Jeho zelený úbor byl už posetý skvrnami od jahodové šťávy a stříbřitě bílou srst měl rozčuchanou. Jemně štouchl do přítele. „Nelam si s tím hlavu.

Všichni vědí, že za kronikáře zvolí tebe. Jsi nesmírně chytrý – vsadím se, že tvůj mozek má ještě jeden, svůj vlastní!“ Zarazil se, protože si bezděčně představil, jak by tak záhadný útvar asi nakreslil. Ze snění s otevřenýma očima ho vytrhl teprve příchod jeho spolužačky Elanoth. Doprovázela ji další kentaurka s lesklými hnědými lokny, jejíž jméno si Lysander zkrátka nedokázal zapamatovat.

Elanoth se tklivě usmála. „Má pravdu, Alexe. Nemyslím si, že by si někdo jiný z nás mohl dělat velké naděje.“

Její přítelkyně přikývla. „Už jsem se rozhodla, že jako další obor budu studovat astronomii.“

„A já filozofii,“ prohlásila Elanoth. „A co ty, Lysandře?“ Ačkoli promluvila naprosto neutrálním hlasem, mohla se stejně dobře zeptat: *Jaká škola by tě asi tak přijala?* Každý věděl, že Lysander přestál poslední rok jen s Alexovou pomocí.

Lysander se přinutil k úsměvu. „No, já se ještě nechci upsat konkrétnímu oboru. Musím se ještě hodně učit.“ Věděl, že otec by mu nikdy nedovolil přerušit studium. Ale hvězdopravectví? Mnohem raději by celý den kreslil.

K jeho úlevě k nim přistoupili Alexovi rodiče a Elanoth a její přítelkyně si šly po svých. Matka zářila jako sluníčko a otec mu neustále poklepával na rameno a nedokázal s tím přestat. Očividně byli přesvědčeni stejně jako všichni ostatní, že Alexos bude provolán kronikářem.

„A jak se daří tobě, drahý?“ zeptala se Alexova matka Lysandra. „Je tady i tvůj otec?“

„On... musel něco vyřídit. Záležitosti rady,“ zalhal Lysander. „Proto nemohl přijít.“ Otec sice slíbil, že se slavností zúčastní, ale Lysandra ani nenapadlo, aby se po něm poohlédl. No dobře... možná tak třikrát nebo čtyřikrát, ale

nepočítal s tím, že by se tady ukázal. Otec nikdy nechodil na školní akce.

Proč taky, pomyslel si zasmušile Lysander. Vždyť jsem ještě nikdy nevyhrál žádnou cenu – a na tom se dnes určitě nic nezmění. Kdyby existovala nějaká cena za kreslení, možná by ji opravdu získal. Ale Vysoká škola filozofická si tohoto umění nijak zvlášť necenila – a Lysanderův otec už vůbec ne.

„Určitě má spoustu práce,“ odpověděla Alexova matka. Lysander zaslechl v jejím hlase soucitný tón, takže se rázem cítil ještě otráveněji.

Pokusil se nedat na sobě znát závist. Alexova matka stála v čele velké knihovny ve středu města, a přesto si vcelku snadno dokázala zařídit kvůli synovi volno. Lysandrova matka zmizela, když byl ještě malé hříbě. Nedalo se samozřejmě popřít, že jeho otec byl nesmírně zaměstnaný muž – vždyť nebyl jen Vrchní kronikář, ale i králův rádce. Lysander přesto nepochyboval o tom, že by tu dnes stál s ním, kdyby pro něj jeho syn nebyl takovým zklamáním.

Mramorovými sloupovými chodbami zahlaholily polnice. To bylo znamení, že se všichni mají shromáždit v amfiteátru. Uprostřed parku Vysoké školy filozofické bylo postaveno několik půlkruhovitých řad sedadel pro diváky uspořádaných tak, aby z nich bylo vidět na jeviště. Všechno bylo nákladně vyzdobeno hedvábnými girlandami a květinami, jak to odpovídalo slavnostní příležitosti. Lysander následoval své spolužáky k místům v předních řadách, zatímco rodiče se shromáždili dál vzadu, na výše položených místech. Zanedlouho začal obřad propůjčování cen. Lysander dokázal pozorně naslouchat, když rektor, šedovlasý kentaur se skobovitým nosem, pronášel úvodní projev a poté uvítal

věhlasného spisovatele, který měl propůjčit cenu v kategorii Psaní. Vtom ale nad amfiteátre přeletělo hejno špačků a Lysander se ztratil ve staccatu jejich třepotavých křídel. Jeho prsty zatoužily po pastelce. Zatímco ještě přemýšlel o problému, jak by asi zobrazil různé pohyby nesčetných ptáků na jediném obraze, bylo při vyhlášení ceny za filozofii vyvoláno Alexovo jméno. Lysander se vytrhl ze svých úvah a hlasitě zatleskal a zadupal kopyty. Alexos se zrudlými tvářemi převzal cenu – knihu o kentaurské kultuře – a radostně vzhlédl k rodičům. Lysander se instinktivně otočil a znovu přejel očima po horních řadách, jestli tam není otec. Samozřejmě ho nikde neviděl.

Zbývající ocenění vnímal Lysander jako v mlze, jeden monotónní proslov následoval za druhým. Za nějakou dobu si povšiml lehkého neklidu v horních řadách amfiteátru. Kentauři se rozestoupili, aby někdo mohl projít. Rektor vypadal překvapeně, když po zatravněných stupních sestoupila kentaurka v modré sametové vestě a přistoupila k němu. Předala mu písemný svitek převázaný zlatou stuhou a pošeptala mu něco do ucha, zatímco rektor četl, co na něm bylo napsáno.

„Kdo je to?“ zašeptal Alexos.

„Spolupracuje s otcem,“ odpověděl Lysander. Zhlédl ji při několika setkáních, která jeho otec občas pořádal pozdě večer doma. „Je to kronikářka.“

Nad amfiteátre se rozhostilo napjaté ticho. Kronikářka předními nohama naznačila úklon a vzápětí se uchýlila do zadní části jeviště.

„Cítím se poctěn, že vám mohu předat zprávu od krále,“ oznámil rektor zvučným hlasem. „Jeho Veličenstvo musí ke své velké lítosti odvolat účast na slavnostech k této

příležitosti stoletého výročí mírové smlouvy. Bohužel se dosud zcela neuzdravil a potřebuje i nadále klid.“ Z řad diváků se ozvaly soucitné povzdechy. Lysander ucítil náznak zklamání, protože krále Orsina se mu podařilo spatřit jen málokdy. „Posílá ale všem studentům, kteří dnes byli vyznamenáni, své blahopřání. Kéž vždy nosíte v srdci svou povinnost vůči Korlandii!“ Rektor se odmlčel a přidržel si před očima písemný svitek, jako by se chtěl ujistit, že se při čtení opravdu nepřehlédl.

Za chvíli si odkašlal. „Jeho Veličenstvo zkontrolovalo vysvědčení všech studentů a vybralo jednoho z vás, jemuž se dostane vzdělání kronikáře. Nikomu z přítomných jistě nemusím připomínat, jak velkou poctu to znamená a že vyvolený či vyvolená se tím zařadí mezi nejvěhlasnější učence této země.“

Diváci se v napjatém očekávání předklonili. Lysander pocítil po celém těle vzrušené svědění – tohle je Alexova velká chvíle. Jako vítěze ho nečeká jen kronikářské vzdělání, ale jednou pravděpodobně bude hrát i důležitou roli v Kvóru, politickém centru Koropole. Mnozí kronikáři se dříve či později stali rádci krále – jako Lysandrův otec.

Alexos se vedle něho doslova chvěl napětím. Lysander ho lehce dloubl do slabin a povzbudivě se na něho usmál.

Rektor se svráštěným čelem naposledy přeletěl očima text na svitku. „Novým kronikářem,“ vyhlásil, „se stává Lysander Diomedes.“

Lysander už byl zpola natočený k Alexovi a zvedal ruku, aby mu stiskem ramene poblahopřál, když vtom mu došlo, co rektor řekl. Z řad hodnostářů se ozval potlesk, ale studenti a učence jako by polil studenou vodou – stejně jako Lysandra.

A jako Alexa, který křečovitě svíral knihu a beze slova zíral na Lysandra.

„Ne.“ Do nastalého ticha zazněl Lysandrův hlas překvapivě hlasitě. „To je určitě chyba.“

Několik studentů souhlasně zamručelo. Někteří učenci spěšně zamířili na jeviště a snažili se šeptem domluvit s rektorem, ale ten je odmítavým pohybem ruky poslal pryč. Kronikářka, která zprávu předala, tam stála mlčky se zkříženými pažemi.

Lysander měl pocit, že se hned na místě pozvrací. Alexos zavřel oči. Po chvíli, která oběma připadala jako věčnost, je zase otevřel a řekl: „Blahopřeju.“ Zároveň obdařil Lysandra očividně vynuceným úsměvem. „Měl bys radši jít tam dolů.“

„Já... já nejsem... Alexe, to jsi měl být ty...“

„Tak už jdi.“ Alexos ho postrčil směrem k jevišti.

Lysandra, který klopýtal na roztřesených kopytech, doprovázel ojedinelý slabý potlesk. Neodvážil se zvednout oči k publiku. Ale zatímco mu rektor popisoval náročné vzdělání, které ho čeká jako budoucího kronikáře, nedokázal si odpustit krátký pohled na půlkruhové hlediště amfiteátru. Studenti vesměs vypadali rozzlobeně a většina učenců byla naprosto vyvedena z míry.

Jen jediný divák v davu se usmíval; byl to velký kentaur s krátkým černým vousem a lesklou stříbřitou srstí. Cassio Diomedes, Lysandrův otec. Stál u vchodu do amfiteátru, jako by právě nyní dorazil. Lysandrovi trochu poskočilo srdce, když na něho otec uznale kývl hlavou.

Kapitola 3

Ve vodních hlubinách číhají příšery. To bylo vše, nač Nixi dokázala myslet, když seděla na přídi rybářského člunu a křečovitě se držela popraskaných prken, aby nepřepadla přes okraj. Člun tančil jako zjančený na vlnách bičovaných větrem. Ledový déšť a slaná pěna ji šlehaly do obličej. Blondaté copy měla úplně promočené a těžké jako vodou nasáklá lana.

Posádka naopak zcela bezstarostně pokračovala v lovu. V sítích se to jen hemžilo stříbřitými rybami. Takhle bezstarostní si ale rybáři mohli dovolit být jen proto, že si najali Nixi, aby jim držela od těla kelpie. Vodní koně, jejichž hřívy se pohupovaly na vlnách jako chaluhy a kteří silnými kopyty a rybími ocasy vířili vodu, nedočkavě čekali na to, až člun v bouři ztroskotá a oni stáhnou lidi do vodního hrobu.

Hloupá pověra, pomyslela si Nixi. Obyvatelé Pevnostního ostrova byli přesvědčeni, že dívka na palubě ochrání námořníky před kelpiemi. Nixi naopak věděla, že tyhle smrtonosné netvory nic nezadrží – natož aby to zvládla ona sama. Její matka pracovala jako živý talisman pro

šťestí na lodi lovců perel a utopila se, když byly Nixi tři roky. Posádka stačila ještě včas vytáhnout její mrtvé tělo z vody, než se ho stačily zmocnit kelpie. Nixina otce by se zmocnilo zoufalství, kdyby se dozvěděl, že jeho dcera o necelých deset let později plní rybářům stejné poslání. Ale to by musel být ještě naživu.

Alespoň to slušně vynáší. Nahmatala naditý váček s penězi na opasku a usmála se.

Kapitán rybářského člunu, obtloustlý muž jménem Dobber, se u ní stavil na přídi a shlédl dolů na kelpie. „Ještě že tě tady máme!“ zakřičel, aby přehlušil burácející vítr. „Vypadají hladově.“

Nixi mu věnovala sladký úsměv a položila mu ruku na paži. „Kapitáne, to je přece naše povinnost, abychom se vzájemně co nejlépe ochraňovali. Mám pravdu?“ Tu větu pochytila před jediným slušným hostincem na ostrově od obchodnickovy dcery.

Pohled Dobberových očí zjihnul. „Jsi dobrá dívka,“ ocenil a uznale jí stíkl rameno. Poté se vrátil k posádce.

Nixi otevřela ruku a spočítala mince, které mu vyfoukla z kapsy.

Když se člun konečně vrátil na ostrov s pevností, vítr a déšť vystřídala hustá mlha. Jakmile se loď dostatečně přiblížila, vyskočila Nixi na pevninu. „Děvče, uvaž lano, ano?“ zavolal na ni jeden z mužů, ale Nixi nereagovala. Pospíchala kolem rybářských člunů, které už byly v loděnici uvázané a klidně se pohupovaly na vodě, a ani ji nenapadlo se otočit. Kdyby potřebovali její pomoc, museli by jí zaplatit víc. Kromě toho se její gang už pustil do práce a potřeboval od ní pomoc. Kvůli bouři se vrátila mnohem později, než původně očekávala.

Kvůli těžkému oparu, který visel nad ostrovem, připomínaly podvečerní hodiny spíše půlnoc. Tento dojem posilovala v neposlední řadě i skutečnost, že ulice kolem lodních doků byly jako vymetené. Brát na palubu dívky na ochranu před kelpiemi nebyla jediná pověra, která provázela život ostrovanů. Z toho pohledu nebylo žádné velké překvapení, že se většina z nich rozhodla v tomto nečase zůstat doma. Šuškal se, že na ostrově straší – a hlavně poblíž doků. Člověk tam na sobě přímo cítil pohledy duchů, kteří tam číhali a jenom čekali na to, aby někoho nalákali do vody. To jediné, co je údajně lidem udrželo na uctivou vzdálenost od těla, byl oheň.

To všechno bylo samozřejmě jenom k smíchu. A přesto Nixi pokaždé trochu zamrazilo v zátylku, když se před ní z mlhy vynořila ponurá postava. *Je to jen člověk, ty hloupá huso*, vynadala si. Ve skutečnosti tyhle strašidelné historky šířily pravděpodobně gangy jako ten její, aby vyhnaly lidi z ulic a usnadnily si tak zlodějské výpravy. Vždyť je to úplně nesmysl. Jak by mohl oheň zahánět duchy?

Přesto si bez váhání posloužila, když venku před hospodou objevila zapálenou lampu, a raději moc nepřemýšlela o tom, proč se s ní hned cítí lépe.

„Je mi líto,“ zašeptala volovi, na jehož povozu lucerna visela; ten ale jenom zafuněl a s pohledem upřeným do tmy dál lhostejně přežvykoval.

S pomocným zdrojem světla pokračovalo její pátrání mnohem rychleji. O něco později Nixi našla svůj gang na palubě jedné zásobovací lodi. Jeho členové už skutáleli z plavidla dva nestřežené pivní sudy a právě se lopotili se třetím.

Rye komandoval ostatní tak zvučným hlasem, že by ho Nixi nejspíš našla snadno i bez lucerny.

„Ne, Žulo, natoč to takhle!“ přikázal s nadřazeným důrazem, který používal jen tehdy, když se domníval, že Nixi není na doslech. Považoval se za jejího zástupce, protože v jedenácti letech byl druhý nejstarší ve skupině.

Nixi se užuž chystala k němu přistoupit a napomenout ho, aby laskavě držel klapačku, než ho uslyší strážní, ale vtom se už mlhou rozlehl další hlas.

„Co to tam děláte, vy usmrkanci?“ zavrčel někdo. „To je naše kořist.“

Na konci paluby stál velký muž s vystouplými lícními kostmi a mastnými černými vlasy. Byl to Simeon, vůdce Krkavců, před kterými Nixi svůj gang neustále varovala. Dvakrát krátce zahvízdal, aby přivolal své přísluhovače. Rye nehybně strnul. Vypadalo to, že ani ostatní děti pořádně nevědí, co dělat. Tamin, nejmenší benjamínek, se tvářil tak, jako by se měl co nevidět rozbrečet.

„Ty věci patří nám,“ odpověděla Nixi těsně za Simeonem. Mluvila tichým, vrčivým hlasem, který používala jen v situacích, kdy její gang a všichni ostatní měli pochopit, že to myslí naprosto vážně.

Simeon se prudce otočil, ale Nixi už odběhla mimo jeho dosah.

„Sylvie, Karah!“ zvolala. „Povoz. Hospoda. Dělejte!“ Víc nemusela říkat. Ačkoli bylo Sylvii teprve deset, byla mrštná a všemi mastmi mazaná – a právě proto považovala Nixi za svou zástupkyni ji. Sylvii určitě dojde, že má s Karah ukrást vola i se žebříňákem před hospodou, kde si jejich majitel u krbu vychutnával pivečko.

Obě dívky se bleskově prosmýkly kolem Simeona. Ten se po nich sice vrhnul, ale nedokázal je chytit. Zaklel, otočil se a zaměřil se místo nich na Nixi. Byl o třicet centimetrů vyšší

a o patnáct let starší než ona, ale Nixi věděla, že před očima svého gangu nesmí dát najevo sebemenší slabost. Natočila nohu, aby se ujistila, že má nůž jako vždy po ruce za okrajem vysoké boty. Simeon na ni bez svých kumpánů patrně nezaútočí – ale kdyby ho to přece jen napadlo, byla připravena.

„A vy,“ pokračovala Nixi, aniž by spustila z očí Simeona, který se k ní blížil s jízlivým úsměškem, „dopravte ten sud sem dolů.“ Podle rachocení a tlumených nadávek slyšela, že jim to zrovna moc dobře nejde. Děti byly malé a hubené, a navíc Nixi dvě nejsilnější z nich právě poslala pryč, aby ukradly povoz. „A ty zase koukej hezky rychle vypadnout,“ vyzvala Simeona. „Než sem dorazí ti tvoji rváči, nebude tu už nic, co byste mohli odnést.“

Simeon vztekle zafuněl. „Máš nevymáchanou hubu, co?“

Hmátl Nixi po paži, ale dívka se sklonila, obratně se mu vyhnula a odběhla po kamenné dlažbě stranou. Simeon překvapeně zalapal po dechu, když musel uskočit před volským povozem, který se za ním kodrcavě vynořil z mlhy. Sylvie a Karah seskočily a pomohly ostatním se sudy. Po několika přesných pokynech naložili všechny tři bečky na korbu.

Stihli to na poslední chvíli.

„Co se děje, Sime?“ zeptal se brutálně vypadající chlap, který se zničehonic vynořil jakoby odnikud. Vedle něho stál další muž. Oba měli stejné široké býčí šíje, stejně nakrátko ostříhané vlasy, a dokonce i stejný ponurý pohled. Za jejich hrozivě rozšklebenými rty se objevilo pár zlomených zubních pahýlů.

„Na povoz!“ zavolala Nixi na svůj gang. Pomohla nahoru Taminovi a vyskočila za ním. Sylvie uchopila uzdu a pak už se všichni s jásavým výskáním a radostnými výkřiky kodrcali městem, zatímco za nimi doznívaly Simeonovy kletby.

O hodinu později složili sudy v jednom skladišti na opačném konci města a peněžní váček Nixi byl zase trochu těžší. Pochybný překupník, kterému svou kořist prodali, sice nebyl nadšený, že ho ruší u večere, ale zaplatil jim slušnou cenu. Na černém trhu mu pivo vynese pořádný zisk, a proto od nich hned odkoupil i vola s povozem. Navíc věnoval Nixi ještě sáček se šfavnatými červenými rajčaty pro všechny členy gangu.

Na Nixin pokyn se gang rozdělil a různými cestami se vracel do uzavřené loděnice, ve které měl svůj úkryt. Nixi a Tamin byli první, kdo odsunul zničenou bránu a podlezl pod větvemi vrby, svěřenými až do nitra opuštěného rybářského člunu. Obešli několik hromad sutin, až dorazili k zadní části areálu, kde na špalcích mezi zrezivělými kovovými nosníky našikmo ležela stará loď. Bylo na ní vidět, že dříve bývala opravdu honosná – jedno z plavidel, ve kterých se místní snobové s oblibou plavili podél pobřeží. Ačkoli trup už sežrali červotoči, daly se pořád ještě rozeznat filigránské perleťové řezby zdobící zábradlí a stěžně. Roztrhané plachty byly kdysi dávno tmavozelené a v prázdných očních důlcích zpráchnivělé přídové figury se třpytily broušené drahokamy. Takovou loď Nixi na vodní hladině nikdy neviděla – byl to pozůstatek z jiné epochy, z předválečné doby, než začali lidé utíkat na Pevnostní ostrov z Lesů černého rohu, aby unikli útlaku ze strany jednorozců.

Byl to její příbytek. Nixi si byla jistá tím, že to Tamin cítí úplně stejně – doslova k plavidlu přihopsal, jako by se nemohl dočkat, až se dostane na jeho palubu. Uchopila ho za paži, aby mu zabránila vyšplhat po žebříku, a potichu zapívala: „*Hluboký je oceán, temný a majestátní...*“

„... však ve vlnách číhá mnoho zármutku a utrpení,“ odpověděl něžný, jasný hlas z nitra lodi.

Nixi se usmála a vyšplhala za Taminem po žebříku. Na chvíli zaskočila do své kajuty – kapitánské, jak se slušelo a patřilo –, aby si tam svlékla bundu.

Potom seběhla po úzkých schodech dolů do lodní kuchyně, přičemž tři dolní ztrouchnivělé stupně přeskočila. Tamin už tam byl a pokoušel se uzmut nějaké sousto z večere, ale Floss, podsaditá osmiletá dívka s dlouhým černým copem, který jí splýval na záda, se jenom smála a plácla ho do ruky pokaždé, kdykoli si chtěl přisvojit zeleninu, kterou právě krájela.

„Přinesla jsem ti rajčata,“ upozornila Nixi. Vzala ze sáčku dvě, položila je na vyvýšenou část pracovní plochy a nechala na náklonu loď, aby se postaral o zbytek.

Floss obratně zachytila rajská jablíčka, která se k ní kutálela – každé do jedné ruky. Nixi obdivně potrásla hlavou. Nedokázala si vybavit, že by Floss někdy něco nechytla, ačkoli byla úplně slepá.

Floss přičichla k plodům. „Takže jste měli dobrý den! Povídej, jak to probíhalo?“

Dychtivost v jejím hlasu se Nixi zrovna moc nelíbila. Floss u nich byla teprve několik týdnů, ale za tu dobu se prokázala jako mimořádně schopná a způsobilá. Uměla vařit lépe než Nixi, a to měla Nixi naprosto zdravé oči. Když Floss vstoupila do gangu, ujistila Nixi, že od ní neočekává žádné zvláštní zacházení.

„Dobře,“ zavrčela Nixi.

Přesto ji Nixi dosud nikdy neposlala na lupičskou výpravu. Nezamlouvala se jí představa, že se Floss vypraví na nebezpečnou misi – snad proto, že její melodický hlas a veselý

smích jí nesmírně připomínaly mladší sestru Mari. Mari zemřela během epidemie neštovic, která se prohnala Pevnostním ostrovem; její obětí se stal i Nixin otec a její bratři. V pouhých sedmi letech se najednou ocitla na světě úplně sama. V přítomnosti Floss se cítila podivně blízko Mari – byl to pocit, který zároveň milovala i nenáviděla. Tehdy nebyla schopna Mari ochránit, ale teď se mohla postarat o to, že alespoň Floss bude v bezpečí. Až tak, nakolik mohla jako sirotek na Pevnostním ostrově být.

Nixi rozkrájela bochník chleba, který ráno ukradla v pekárně, zatímco Tamin vyprávěl Floss, jak vyplnili zásobovací loď. Tu a tam příběh trochu vyšperkoval. Když skončil, shromáždil se zbytek gangu u jídelního stolu a Floss rozlévala polévku. Po jídle Nixi ostatní vyzvala, aby položili na stůl svou denní kořist.

Ostatní, teď už nasycení a spokojení, spolu rozmlouvali a ona všechno sečetla a uznale pokývla hlavou. Vzala si svůj podíl – samozřejmě ten největší – a zbytek rovnoměrně rozdělila své tlupě. Floss protestovala, protože dostala stejně jako ostatní, ačkoli se nezúčastnila lupičské výpravy, ale Nixi ji ignorovala.

Zato jí neuniklo, že by si chtěl stěžovat i Rye. Aby ho vůbec nepustila ke slovu, prohlásila pevným, silným hlasem, který nepřipouštěl sebemenší námitky: „A teď plán na dnešní večer: Sylvie, Karah a já pojedeme s nočními rybáři. Ostatní zaujmou své obvyklé pozice před hostinci a oberrou opilce. Tamine, ty půjdeš s Deweyem a sehraješ svůj výstup o ubohém zbloudilém dítěti. Oblékni si čistou košili, abys vypadal slušně.“

„Já bych taky ráda vyjela na jednom z těch člunů na moře,“ ozvala se Floss. „Je načase, abych si svůj podíl zasloužila.“

Nixi zaváhala. Ačkoli byla Floss velmi šikovná, na otevřeném moři, tak blízko u kelpíí, to bylo nebezpečné. Ale potom si všimla pohledu, který si tajně vyměnila Sylvie s Karah. Kdyby to odmítla, myslely by si, že změkla.

„Tak dobře,“ odpověděla rozhodným hlasem.

Když dorazily do doků, neměla problém najít čluny pro sebe a ostatní dívky. Jen v případě Floss to bylo obtížné, protože ji rybáři neznali. Muži byli nervózní – poté co za večerního soumraku zřídla mlha, začalo být moře stále více neklidné. Nixi si promluvila s kapitánem, který byl tak hubený, že vypadal, jako by měl tělo ze samých ostrých hran vystupujících kostí, a který se výstižně jmenoval Břitva. Před několika nocemi si poslechla, jak utápí svůj žal v alkoholu, a proto věděla, že má dluhy. Špatné počasí sem nebo tam – určitě nevynechá žádnou příležitost vyrazit na rybolov.

Vlna za vlnou, jedna vyšší než druhá, narážely do pilířů v docích. A s každou z nich Nixi dál zvyšovala svou cenu. Břitva tvrdošijně vrtěl hlavou, ale Nixi měla navrch. Nejen kvůli počasí nebo kapitánovým finančním problémům, ale protože by vůbec nebylo špatné, kdyby Floss našla místo na žádném člunu. Přesněji řečeno, bylo by to dokonalé řešení. Tak by totiž mohla Floss zůstat na pevnině, aniž by někdo Nixi považoval za přehnaně soucitnou.

„Příliv už skoro kulminuje, kapitáne,“ zvolal jeden z námořníků.

„Padesát kavalů,“ vyžadovala s ledovým klidem Nixi. „Poslední nabídka.“

„Tak dobře, děvče,“ zavrčel Břitva. „Pomoz jí na palubu.“ Nasypal mince Nixi do natažené ruky a vytratil se.

Nixi položila Floss ruku na zábradlí. „Vylez nahoru,“ vyzvala ji a Floss vstoupila na palubu.

Nixi sama musela urychleně vyhledat vlastní člun – skončila u kapitána Brecka, jenž se specializoval na humry –, ale počkala, dokud Floss nedotápala až na příď a neposadila se tam na lavici.

Právě když už se chystala odejít, přivalila se k dokům obrovská vlna. Člun kapitána Břítvy poskočil a Floss spadla z lavice. Spěšně se zvedla a tápavě šátrala podél zábradlí, aby se vrátila na své místo. Nixi si všimla jejího výrazu. Mezi obočím se jí rýsovala hluboká vráska, rty stiskla tak silně, že vytvořily tenkou čárku, a přimhouřila oči, jako by se ze všech sil pokoušela zadržet slzy.

„Děvče!“ připomněl se kapitán Breck a poklepal Nixi na rameno. „Musíme vyrazit.“

„Já... změna plánu,“ odvětila Nixi. Vtiskla mu do ruky hrst kavalů, víc, než kolik jí zaplatil, ale teď neměla čas to přepočítávat. Aniž by dbala na rozčilené protesty, vyběhla po prkně na palubu člunu kapitána Břítvy.

Floss se právě znovu posadila. Nixi sáhla po její ruce a sedla si vedle ní. „Žádný strach,“ ujistila ji. „Zůstanu s tebou.“

„Nixi!“ zvolala Floss. „Nemusíš...“

„Dám na tebe pozor,“ slíbila odhodlaně Nixi a stiskla jí dlaň. „Kromě toho si takhle užijeme mnohem víc legrace, ne?“

„Já ale nezaplatím za dvě z vás,“ zavrčel za ní kapitán Břítva.

Nixi ho obdařila laskavým úsměvem. „Kapitáne, dneska máte určitě svůj šťastný den. Se dvěma dívkami na palubě bude vaše loď dvojnásobně bezpečná, nemyslíte?“

Kapitola 4

Sam zíral s otevřenými ústy k obloze na místo, kde ještě před chvílí stála radniční věž Svobodného města. Nad jejími troskami teď kroužilo sedm okřídlených netvorů.

Potom kolem Sama proběhla jedna kelpie, jejíž šupinatý ocas ho plnou silnou udeřil do holenní kosti. Vypukl chaos. Obyvatelé Svobodného města, ať už lidé, nebo koně, se s křikem a postrkováním rozprchli. Netvoři jim poletovali nad hlavami a neustále strašlivě vřeštěli; jejich výskot se odrazil od okolních budov a Samovi z něj ztuhla krev v žilách. Jeden z nich zamířil střemhlavým letem přímo k němu. Sam stačil zahlédnout protáhlý šupinatý krk, a dokonce i kosti a šlachy na jeho obrovských kožených křídlech. Netvor udeřil obrovskými kopyty do zdi a Sam se jen taktak vyhnul padající suti.

„To jsou pegasové!“ zaječel někdo. „Utíkejte!“

Vzduch kolem Sama se zachvěl křikem. Jedno z hříbat jednorožců, které před chvílí ještě radostně tančilo, se kolem něho prosmýklo s vyděšeným ržáním. Stuhly na hřívě se mu zauzlily a byly potřísněné skvrnami stříbřité krve.

Pegasové, pomyslel si otupěle Sam, zatímco se nechal davem odnášet z náměstí. Dosud žádného nespatriil na vlastní oči – to ostatně nikdo, každopádně ne od konce války před stoletím. A přesto všichni věděli, jak jsou krvelační. Pegasové tehdy začali válku a zničili téměř celý Kavalon.

Létající útočníci se rozptýlili, když první pegas přistál v ulicích. Sam se skryl za stánkem, kde si koupil chipsy z bramborových slupek, aby se pořádně nadechl, ale hned zase pádil dál, když spatřil, že dva pegasové zamířili ke stánku se sladkostmi a rozduplici ho kopyty. Podsaditého prodavače, kterému stánek patřil, prostě zaduplici do hromady trosek. Čtvrtý pegas roztáhl pilovitá křídla a plachtil přízemním letem davem. Kopyty zasáhl všechny, kteří nestačili střelhibtě uskočit stranou.

Z nedaleké budovy vyběhl svalnatý kentaur a žena s lukem a šípy a oba se postavili do cesty největšímu pegasovi. Šípy, které žena vystřelila, se odrazily od jeho šupinaté kůže. Kentaur se vzepjal na zadní a snažil se útočnící kopnout, ale pegas oba jednoduše smetl křídlem.

Sam neměl čas věnovat jim pozornost. Co když se při útoku něco přihodilo jeho přátelům? Co nejrychleji běžel ke kašně a srdce se mu s každým zavřeštěním a třesknutím rozbušilo rychleji. Kolem Radničního náměstí bylo dílo zkázy největší. Pegasové bušili obrovskými kopyty do budov a ohlušivě vřískali. Zdivo se hroutilo a obyvatelé města prchali všemi směry. Právě tady měl schůzku se svými přáteli. Pravděpodobně na něho čekali, zatímco se bezcílně potuloval, aby si pak koupili něco k jídlu a podívali se na tanečníky.

„Bodore!“ zakřičel zoufale Sam. „Kaiso! Sammy!“ Krev mu v uších bušila tak hlasitě, že zaslechl třepot křídel až

ve chvíli, kdy pegas přistál na travnatém místě přímo před ním. Sam se prudkým smykem zastavil.

Hlava netvora se podobala hlavě jednorozce, ale byla bez rohu a pokrývaly ji matné šupiny místo srsti. V očích, které upřel na Sama, mu oranžově jiskřilo. Za hrozivě ohrnutými pysky se zaleskly špičaté zuby. Útok následoval bez zaváhání.

Sam vyběhl a pádil jako o závod tam, odkud sem přišel. Plíce ho pálily a smysly měl zděšením jako omámené. To jediné, co ještě slyšel, bylo dunění kopyt a sípavý dech pegasa, který se k němu stále přibližoval. Sam se škrábal přes zřícené hromady suti z cihlových zdí, bojácně se ohlédl přes rameno – a zahlédl, jak z otevřené tlamy útočnicka k němu vystřelil ohnivý proud.

Se srdcem až v krku se Sam vrhl za převrácený vůz. Pegas zařval a vyplivl další ohnivou střelu. Jedno z dřevěných kol vozu vzplálo a zanedlouho se ocitl v plamenech i zbytek. Sam zakvílel bolestí, když mu oheň olízl prsty, a odkutálel se stranou.

Na dosah ruky měl úzkou uličku. Sam zatřepal bolavou rukou a uháněl k uličce v naději, že je příliš úzká, než aby se tam vešla rozložitá křídla pegasa.

I další obyvatele patrně napadlo totéž. Tři lidé, čtyři kentauři a jeden jednorozec se tísnili v domovních vchodech. Všichni vzhlíželi k obloze.

Sam sledoval jejich pohledy. Nad Radničním náměstím pomalu kroužili dva pegasové. Vypadalo to, jako by se chtěli předvádět – a jako by zároveň chtěli zajistit, že je uvidí opravdu všichni. Jeden z nich držel mezi zuby písemný svitek.

„Co je to?“ zeptal se Sam. „Co to svírá v tlamě?“

„Mírovou smlouvu,“ odpověděl mužský kentaur ve vyšíváné vestě, která kdysi určitě působila velmi elegantním dojmem, než se potrhala a zašpinila vrstvou prachu a sazí. Vous a ohon měl šedivé a pečlivě nakadeřené. Sama napadlo, jestli před sebou nemá městského radního. „Vidíš tu pečeť?“

Sam znovu vzhlédl. Vtom se ve slunečním svitu zablesklo něco zlatého, co bylo připevněno na svitku. Sam věděl, jak ta pečeť vypadá – to věděli všichni. Byly na ní vyraženy profily kentaura, jednorožce, pegasa, kelpie a člověka na znamení toho, že válka o Kavalon skončila. Byl to symbol Svobodného města.

„Určitě to zcizili z radnice.“ Kentaurovi se zachvěl hlas. „Ale co s tím chtějí...“

Zbytek jeho otázky zanikl v tlumeném výkřiku, když pegas vyhodil písemnost do vzduchu. Svitek se třepotal ve větru jako ještě před několika minutami stuhý v hřívách tančících jednorožců.

Druhý pegas vyplivl ohnivý paprsek, který svitek zapálil, a prvnímu se vydralo z hrdla tak silné zavřeštění, že se celé město zachvělo.

Vousatý kentaur padl v uličce na kolena, zatímco se na zem snášel popel z mírové smlouvy jako přízračné sněhové vločky.

Sama zamrazilo. *Proč tohle všechno? Vyhlásují tím pegasové novou válku?*

Před očima mu průzračně jasně vytanula jediná myšlenka, která zastínila všechno ostatní: Musí najít své rodiče a uprchnout s nimi z města. Pro své přátele už teď nemohl nic udělat. Buď stačili vzít nohy na ramena, než bylo Radniční náměstí zničené, nebo... to nestihli. Na to teď nebyl schopen myslet.

Sam běžel jako o závod ulicemi Svobodného města a přiměl se nedbat na nic jiného než na cestu, kterou měl před sebou. Zatímco pádil kolem prchajících obyvatel města, stále mu podkluzovaly boty na trávě. Pegasové zapalovali jednu budovu po druhé a ve vzduchu se vznášel dusivý kouř. Sam si přetáhl tuniku přes ústa a nos a utíkal dál.

Pekařství o dvě příčné ulice dál od jeho domova už stálo v plamenech. Když Sam kolem něho probíhal, zřítilo se horní poschodí. Z domu vystoupal hustý oblak prachu a Sam se musel vyhýbat padajícím sutinám. Na střeše sousední kovárny dřepěl pegas a právě otvíral tlamu.

Sam se konečně dostal na konec ulice, kde bydlel – ale kterou už teď jen stěží poznával. Před ním se rozprostíral kouřící pruh trávníku, lemovaný vysokými plameny. Ani vývěsní štít, který se pohupoval nad dveřmi klenotnictví, už téměř neexistoval.

„Mami!“ zakřičel. „Tati!“

Dobře věděl, že ho přes syčení a praskání plamenů nemohou slyšet. Zoufale se vrhl dovnitř do hustého dýmu, ale nic neviděl a žár mu sežehl kůži.

Ustoupil a zkusil to znovu; přiměl se vběhnout přímo do ohně. Jeho rodiče jsou někde tam uvnitř a on jim musí pomoci! Hrozilo ale, že mu co nevidět prasknou plíce, hlava se mu točila a tělo se doslova peklo. Slzy se vypařovaly tak rychle, že mu ani nestihly stéct po tváři.

Vyvrávorál z dýmu a dávivě se rozkašlal. Pocit nedostatku vzduchu ho srazil na všechny čtyři.

Neexistuje nic, co bych mohl udělat, pomyslel si sklíčeně, zatímco musel přihlížet, jak jeho domov hoří.

Nevěděl, kolik uplynulo času, když se plameny začaly pozvolna zmenšovat, a zároveň se pomalu vytrácel i pocit

mlhavé závratí v hlavě. Před sebou viděl zuhelnatělé zbytky toho, co kdysi bývalo jeho útulným domovem, naplněným až po střechu drahocennými věcmi. Při pomyšlení na to, že všechny otcovy nádherné emailové odznaky a matčiny filigránské hodinky a hřebeny se roztavily do podoby nedefinovatelné šedé hmoty, se musel znovu vyzvracet.

Ale to jsou jenom věci, uvědomil si. Rodiče se krátce po něm vypravili na pouliční slavnost. Najde je a potom společně ze Svobodného města uprchnou. Musí tu zkrátka jenom počkat. Oni se vrátí. Určitě se vrátí...

Znovu musel krátce ztratit vědomí, protože najednou s ním někdo třásl, aby se vzpamatoval.

„Prober se, Same,“ vyzvala ho Nerissa stejným hlasem, kterým ho pokaždé napomínala, když při výuce příliš lekoval.

Rychle se posadil. Nerissa, která vedle něho klečela, se v celé své velikosti napřímila a také on se vrávoravě postavil na nohy. Nerissa měla začouzený obličej, pravou přední nohu obvázanou a zrudlou paži natřenou lesklou vrstvou masti.

„Maminka a tatínek,“ hlesl Sam a otočil se k domu. Plameny teď už zcela vyhasly. Ptal se sám sebe, jestli snad rodiče stihli něco ze svých věcí zachránit, než se vydali na cestu. Řemeslo zvládali skvěle, takže pro ně určitě bude snadné začít znovu někde jinde. Možná dokonce v Korlandii u kentaurů...

Nerissa mu jemně položila ruku na rameno. „Same,“ oslovila ho a při zvuku jejího hlasu se mu všechno rázem rozpadlo v prach a popel. „Tvoji rodiče... byli ještě v obchodě. Doufala jsem, že unikli zadním východem, ale podívala jsem se a... našla je.“

Nerissa mluvila dál, ale Sam už z toho nic nevnímal. Jeho prsty křečovitě sevřely brož na tunice, kterou mu na

ni matka připevnila jen před pár hodinami – a on si na to ještě stěžoval.

Teď byl ten šperk to jediné, co mu zůstalo.

„Same!“ Nerissa ho uchopila za paži. „Posloucháš mě? Musíš Svobodné město opustit. Jdi za svou sestrou.“

Sam na ni nechápavě zamžoural. „Ale...“

„Musíš. Tady už není bezpečno.“

„Co bude s tebou? Půjdeš taky se mnou?“ Hlas ho škrábal v krku jako smirkový papír.

Nerissa zaváhala. „Já... přála bych si, abych mohla. Ale vzhledem k mnoha zraněným mě budou potřebovat tady.“ Sáhla do kapsy u vesty a vyndala hrst kavalů. „Vezmi si to. Slib mi, že na sebe dáš pozor. A... cvič se dál pilně ve čtení.“

Na obličejí se jí najednou zračil nevýslovně skleslý výraz. Samův mozek dosud pracoval tak pomalu, že skutečný důvod pochopil až poté, co ho pevně objala a přitiskla k sobě.

Ona si myslí, že se loučíme navždy, pomyslel si dojatě. Mohl jen doufat, že se Nerissa mylí.

Pohládila ho po rameni a poté ho postrčila směrem k městské bráně. Sam se naposledy ohlédl na trosky, které kdysi bývaly jeho domovem, a vydal se na cestu doutnajícími ruinami města.

Proud uprchlíků už mířil k městským branám – rodiny s dětmi, které seděly na přeplněných povozech, kentauři s těžkými ranci a nesčetní osamělí jednotlivci jako Sam, kteří s sebou neměli nic než ožehlé šaty, které měli na sobě. Sam se zařadil do davu a prošel branami Svobodného města, jediného domova, který dosud poznal.

Kapitola 5

Věž kronikářů stála v centru Koropole, hlavního města Korlandie. V této vysoko se tyčící budově přebývali královští kronikáři; prostým plebejcům byl naopak přístup přísně zakázán. Lysander musel pokaždé nasadit tajuplný úsměv, když se ho jeho spolužáci ptali, jak to za fasádou s majestátními sloupy a uměleckými ornamenty vlastně vypadá. Jinak by totiž musel přiznat, že dokonce ani jako syn Vrchního kronikáře a králova rádce ve věži ještě nikdy nepobýval.

V jeho představách to uvnitř vypadalo jako v knihovně Vysoké školy filozofické: směsice zdrženlivě odměřené elegance a zatuchlého pachu starých knih. Jakmile však vkročil do vstupní dvorany, téměř nevěřičně zíral na zdejší přepych. Na rozdíl od většiny domů obývaných kentaury tu podlaha nebyla z udusané zeminy, ale tvořil ji hustý travnatý koberec jemně laskající kopyta. V jednom koutě klečel letitý kentaur a s úzkostlivou pečlivostí malými stříbrnými nůžkami stříhal trávník. Téměř celý strop zabírala skleněná kupole a kolem dokola probíhal balkon, nad jehož balustrádou se skvěly visuté zahrady. Šlahouny a květiny visely skoro až na podlahu a sluneční svit, který

mezi nimi prosakoval, kropenatě tečkoval mramorové zdi v barvě okvětních lístků. Lysander tu stál s otevřenými ústy a přál si, aby tohle všechno mohl namalovat.

„Lysander Diomedes?“ zeptal se čísi rázný hlas.

Lysander se tak rychle otočil, že se téměř srazil s kentaurkou, která najednou stála vedle něho. Byla o hlavu větší než on, ale jen o pár let starší. Medově světlé vlasy měla upjatě stažené sponou a ohon nosila spletený do copu.

„A-ano,“ zakoktal Lysander.

Usmála se, ale zachovala si chladný pohled. Lysander měl pocit, že ho nemá ráda, ačkoli nevěděl proč – vždyť se nikdy dříve ještě nesetkali.

„Jmenuji se Portia,“ představila se a zvedla ruku. „Jsem tvoje mentorka a všechno ti ukážu.“

Lysander přitiskl svou dlaň na její. Ačkoli ho otec jen zřídkakdy bral někam s sebou, věděl, jak se má ve společnosti přiměřeně chovat. „Těší mě, že jsem tě poznal,“ odvětil. „Víš, kde můj otec...“

Ale Portia se už otočila. Lysander ji následoval vstupní dvoranou. „Tato budova byla dokončena před devadesáti lety,“ informovala ho, aniž by se podívala, jestli ji vůbec následuje. „Po válce o Kavalon se tu shromáždily všechny záznamy z celé Korlandie a zařadily se do našeho archivu.“ Ukázala na majestátní klenuté podloubí, za kterým Lysander spatřil nesčetné řady polic plných písemných svitků a knih. Mezi jednotlivými regály přecházeli sem a tam kentauři a tlumeně spolu rozmlouvali. „Tamhle naproti je lyrické křídlo budovy,“ objasnila Portia. Ukázala na další klenuté podloubí, za kterým se kentauři skláněli nad stolem s rozloženým pergamenem a vášnivě diskutovali. Mezi knihami v policích se nacházely i další předměty – helmice

přizpůsobená na hlavu jednorožce, lidská bota, hřeben vyřezaný z jediného kusu korálu. „To je křídlo pro klany Kavalonu,“ kývla směrem ke kentaurům, kteří tam stáli. „S těmi by ses měl seznámit.“

Vstoupili dovnitř a kronikáři vzhledli od pergamenu. Někteří z nich byli v Portiině věku, ale většina byla mnohem starší. Lysander předpokládal, že už dlouhé roky sepisují dějiny Kavalonu. „Timon Phaestros,“ představil se nejstarší z nich a zvedl ruku. Obličej měl posetý vráskami a bílá srst mu už prořídla, dokonce i na bocích. Timon vypadal tak staře, jako by byl osobně přítomen při podpisu mírové smlouvy. „Odborník na kelpie,“ dodal.

Lysander rovněž zvedl ruku. „Lysander Diomedes,“ pronesl. „Já, ech... jsem tu nový.“

Timon vrhl krátký pohled na ostatní. „To víme,“ odvětil upjatě. „Vítej, Lysandře.“

Lysandrovi ale nepřipadalo, že by byl nějak zvlášť vítaný. Následoval Portii nazpět do dvorany. Kráčela plynule vpřed, ukazovala mu všechny možné vitríny přetékájící písemnými svitky a artefakty a představovala mu další kronikáře, kteří pracovali v různých oborech. Poté ho zavedla po zatravněné rampě nahoru a ukázala mu regály s historickými spisy, které zabíraly celé první patro. I tady ho kronikáři vítali zdrženlivým pokývnutím hlavou. Jeden kentaur středního věku s obrovskými brýlemi na nose utrousil: „Ach tak. Syn Cassia Diomeda.“

No jistě, pomyslel si Lysander. To mě mohlo hned napadnout. To byl tedy důvod, proč nikdo nevypadal moc nadšeně, že ho vidí. Věděli, že si tuto poctu nezasloužil, ale kvůli jeho otci k němu museli zachovat zdvořilost.

Portia ho nakonec zavedla do třetího patra, které bylo